

„Ze kan nou haast komen,” en Piet vergeleek zijn oud zilveren horloge met de hangklok.

Matje ging nog even naar 't eten in de keuken zien. In de keuken was Piets bedstede, rechts van de woonkamer sliepen Bet en Gijsje, boven op een klein zolderkamertje Matje en in de kleinere bedstee over de hare zou zij komen... Marietje Velders, 't weesje uit Amersfoort, dat een boer straks zou afzetten.

„Matje, ik hoor een wagen, ja iets op vier wielen, daar zal je der hebben,” waarschuwde Bet.

Matje draafde naar voren. 't Was een jongen om knikkers. Ze bleef bij haar toonbank staan en keek 't wagentje na, dat hard voorbij reed, ze had toch een scherp gehoor die Bet, en Matje bleef uitkijken tusschen de sponzen en zeemen door naar den straatweg.

Binnen sprak Bet aan één stuk door: „'t Is Griet Velders, hij is veel te goedhartig om zijn broerskind onder vreemden te sturen, maar zij, zoo'n kermiskind is haar te min en dan — ze is op de penning, o, ik heb haar als meisje al gekend, toen was ze al zóó op de dubbeltjes, pas op als dat niet waar is,” en dan heel nieuwsgierig: „Piet, weet jij hoeveel Mat er voor krijgt?”

Ze hield het hoofd geheimzinnig luisterend naar Piets kant.

„Mensch, hou je rammel toch eens,” antwoordde hij barsch. „Weet ik 't, Gijsje zal 't je wel zeggen.”

„Och, neen, Gijsje weet 't niet en Mat wil het niet zeggen.”

„Daar is 't rijtuig!” riep Gijsje uit den tuin. „'t Houdt stil, hoor!”

„Och, die hals, hoe zal ze er uitzien, zou ze lijken op de kinderen van de Berkenhoeve, zullen jelui me zeggen hoe ze er zoowat uitziet?” zeurde Bet.

„Jawel en jij moet op je ouden dag nog eens leeren niet altijd te kwekken, je moet op je woorden passen met zoo'n klein ding, dan zullen wij je wel alles zeggen,” plaagde Piet.

Toen luisterden ze gespannen naar ieder geluid uit den winkel, de drie oudjes.

„Daar kommen ze,” zeide Gijsje bijna opgewonden en dan zachter: „Och, lieve God, zoo'n kleine hals.”

Ze liep aan Matjes hand, een klein, tener ding met een heel dun nekje, zwaar rossig-blond krulhaar en groote grijs-bruine oogen, zulke groote oogen, dat men den mond en de neus niet merkte en alleen maar op die oogen lette.

Ze liep niet verlegen sloffend maar licht, bijna dansend. Haar stem was gansch anders dan die der dorpskinderen.

„Der moe moet ook een Belg geweest zijn,” fluisterde Bet Gijs in en dan tegen het kind: —

„Wel honger van de reis, Miekie?”

„Ja, maar waarom zeg je Miekie, vader noemde me Marieke?”

„Heere gunst!” riep Bet uit en Matje vlug er tusschen: „dan zeggen wij dat ook.”